

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิดซ้ำนั้นเป็น การศึกษาที่ต้องนำความรู้ทั้งในทางสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์มาประกอบกัน เนื่องจากการ เกิดขึ้นของรูปแบบลายนิ้วมือมีผลส่วนหนึ่งมาจากลักษณะพันธุกรรมประกอบกับสิ่งแวดล้อม ภายในครรภ์มารดา (ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 1) และการกระทำผิดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นจาก ปัจจัยทางสังคมต่างๆ อีกทั้งการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาจากบรรทัดฐานของสังคม ที่ได้ถูกสร้างขึ้นมา หรือที่เราเรียกว่า “กฎหมาย” นั่นเอง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จะต้องทำการศึกษา ทั้งในส่วนของการรอบแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพ และส่วนของ เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยในส่วนของการรอบแนวคิดจะแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ลายนิ้วมือ (Fingerprint/ Dactyloscopy/ Ridgeology) โดยจะกล่าวถึง การเกิดขึ้นของ ลายนิ้วมือ รูปแบบลายนิ้วมือ และการนำลายนิ้วมือมาใช้ในทางนิติวิทยาศาสตร์
2. ลักษณะของการกระทำผิดในรูปแบบต่างๆ บทลงโทษในแต่ละฐานความผิด กฎหมายการ เพิ่มโทษของการกระทำผิดซ้ำ
3. อาชญวิทยา

สำหรับในส่วนของเอกสารที่เกี่ยวข้องนั้นจะทำการศึกษาทั้งในส่วนของงานวิจัยที่เป็นทาง วิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ลายนิ้วมือ (Fingerprint)

ลายเส้นผิวหนัง (Dermatoglyphics) เป็นการศึกษาถึงลายนิ้วมือ (Finger Print) ลายเส้นบน ฝ่ามือ (Palm Print) และลายฝ่าเท้า (Sole Print) มีลักษณะเป็นเส้นนูนปรากฏบนผิวหนังของบุคคล เป็นลักษณะเฉพาะที่เกิดขึ้นกับบุคคล ซึ่งลายเส้นผิวหนังได้มีการนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ โดยเฉพาะลายนิ้วมือที่ได้มีการนำมาใช้ในทางนิติวิทยาศาสตร์ เพื่อใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์ บุคคล

เนื่องจากลายนิ้วมือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลและจะ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตลอดชีวิต นอกจากนี้ยังมีการนำไปใช้ในทางการแพทย์เพื่อการทำนายถึงโอกาสในการเกิดโรคของบุคคลอีกด้วย ลายนิ้วมือเป็นผลผลิตจากความข่นตัวของผิวหนังให้เกิดเป็นลายเส้นขึ้นมาที่นิ้วทั้งหมดที่ค้ำในฝ่ามือ (ไทพิศรีนิวัติ ภักดีกุล, 2552) ลายเส้นบนผิวหนังถือเป็นสิ่งที่ถูกออกแบบมาโดยธรรมชาติเพื่อประโยชน์ในการหยิบจับสิ่งของต่างๆ ไม่ลื่นหลุด การมองการข่นตัวบนนิ้วมือด้วยตาเปล่า นั้นจะเห็นถึงแนวเส้นที่เป็นเส้นนูน และเส้นร่อง ซึ่งจะมีรูปแบบการไหลของเส้นที่แตกต่างกันออกไป รูปแบบของผิวหนังในส่วนที่มีความนูนและร่องของแต่ละบุคคลจะเริ่มปรากฏขึ้นประมาณสัปดาห์ที่ 10 ถึง 11 ในครรภ์มารดา โดยการเกิดขึ้นนั้นจะได้รับอิทธิพลจากพันธุกรรมและปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ทำให้ลายนิ้วมือของแต่ละบุคคลมีเอกลักษณ์จำเพาะตัวแม้แต่ในรายที่เป็นฝาแฝดไข่ใบเดียวกัน

ในการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบลายนิ้วมือนั้นจะเป็นการศึกษาถึงรูปแบบของลายเส้นนูน โดย Sir Francis Galton ได้ทำการจำแนกลายพิมพ์นิ้วมือออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ คือ โค้ง มัดหวาย และก้นหอย เพื่อให้เป็นระบบและเอื้อต่อประโยชน์ในการปรับใช้บันทึกคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากนั้น Sir Edward Richard Henry ได้ทำการศึกษาค้นคว้าจนเกิดเป็น “วิธีการแบบกัลตัน-เฮนรี” (Galton-Henry Method) หรือระบบ “เฮนรี” (Henry system) โดยแบ่งลายพิมพ์นิ้วมือออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ไม่มีค่าเป็นตัวเลข (แบบโค้งและแบบมัดหวาย) และมีค่าเป็นตัวเลข (แบบก้นหอยทุกชนิด) ซึ่งระบบการจำแนกนี้ได้ใช้อย่างแพร่หลาย รวมถึงในประเทศไทยด้วย

ประวัติความเป็นมาของลายนิ้วมือ

ลายนิ้วมือปรากฏครั้งแรกในภาพเขียนสมัยก่อนประวัติศาสตร์ และหลักฐานที่ชาวจีนโบราณใช้รอยพิมพ์นิ้วหัวแม่มือบนดินเหนียวที่ปิดผนึกหีบใส่เงินเพื่อใช้ส่งมอบ จากนั้นได้มีการศึกษาเกี่ยวกับลายนิ้วมือตามปีพุทธศักราชดังนี้

พ.ศ.2229 Marcello Malpighi ศาสตราจารย์ด้านกายวิภาค ของมหาวิทยาลัยโบโลญญา ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับลายนิ้วมือโดยระบุชนิดของลายนิ้วมือเป็นแบบมัดหวายและแบบก้นหอย

พ.ศ.2266 Johannes Evangelista Purkinje แห่งมหาวิทยาลัยเบรสโต ประเทศเยอรมันนี ได้เขียนหนังสืออธิบายแบบแผนลายนิ้วมือพื้นฐาน 9 แบบ และยังคงใช้มาจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ.2366 Henry Fauld ได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลแรกในวงการนิติวิทยาศาสตร์ที่บุกเบิกการใช้รอยลายนิ้วมือพิสูจน์บุคคล จากการพบลายนิ้วมือแฝงบนขวดเหล้า นอกจากนี้ยังได้เขียนตำราเกี่ยวกับกระบวนการพิมพ์ลายนิ้วมือในรูปแบบที่ให้พิมพ์ลงทีละนิ้ว 10 นิ้ว

พ.ศ.2401 Sir William Herschel ชาวอังกฤษคนแรกที่น่าลายนิ้วมือมาใช้ประโยชน์และเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก

พ.ศ.2425 Gilbert Thompson แห่งกองตำรวจธรณีวิทยา ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการเสนอให้ใช้ลายนิ้วมือบนเอกสารสำคัญ เพื่อป้องกันการปลอมแปลงลายมือชื่อ

พ.ศ.2435 Sir Francis Galton นักมานุษยวิทยาและนักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ได้ตีพิมพ์บทความวิชาการเกี่ยวกับระบบแบบแผนลายนิ้วมือที่สามารถแสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์บุคคล ด้วยลักษณะพิเศษที่เรียกว่า “จุดสำคัญ” (Minutiae Point) ของลายเส้นที่ปรากฏบนลายนิ้วมือเป็นครั้งแรก ซึ่งลักษณะพิเศษนี้เป็นสิ่งที่สามารถอยู่ได้ถาวรตลอดอายุของบุคคลนั้น โดยที่หลักการของกาลตันในการใช้ “จุดสำคัญ” ยังคงมีการใช้มาจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ.2444 Sir Edward Richard Henry ผู้บังคับการตำรวจนครบาล หน่วยสืบราชการลับ สก็อตแลนด์ยาร์ด ประเทศอังกฤษ ได้ปรับปรุงระบบจำแนกลายนิ้วมือของกาลตัน โดยใช้ชื่อว่า “วิธีการแบบกัลตัน-เฮนรี” (Galton-Henry Method) หรือระบบ “เฮนรี” (Henry system) และได้กลายเป็นที่นิยมใช้อยู่ทั่วไปในวงการตำรวจทั่วโลกในปัจจุบัน

พ.ศ.2446 ระบบเรือนจำของรัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ได้เริ่มใช้ลายนิ้วมือเป็นเครื่องมือระบุตัวอาชญากร ในปีถัดมากองทัพสหรัฐอเมริกาได้ใช้ลายนิ้วมือในการระบุบุคคลที่ขึ้นทะเบียนทหาร ขณะเดียวกันตำรวจเมืองบูเอนอส แอเรส ได้ตีพิมพ์วิธีใช้ลายนิ้วมือในการค้นหา และระบุตัวฆาตกร โดยใช้หลักฐานจากรอยลายนิ้วมือที่ทิ้งไว้บนเสาประตู วิธีการนี้ยังคงใช้มาจนถึงทุกวันนี้ในกลุ่มประเทศละตินอเมริกาเป็นส่วนใหญ่

ปี พ.ศ.2448-2473 องค์การด้านกฎหมายทั่วสหรัฐอเมริกา ได้หันมาใช้ลายนิ้วมือเป็นเครื่องมือระบุตัวบุคคล

พ.ศ.2462 รัฐสภาอเมริกาได้จัดตั้งหน่วยงานเอฟบีไอ ซึ่งเป็นแหล่งรวบรวมจัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของประชากรอเมริกัน นับจนถึงปี พ.ศ.2514 มีแผ่นลายนิ้วมือรวบรวมไว้แล้วถึง 200 ล้านฉบับ

พ.ศ.2520 ในนิวยอร์กถิ่น รัฐหลุยเซียน่า มีการประชุมประจำปีของ International Association for Identification (IAI) มีมติให้จัดตั้งหลักสูตรแรกของโลกสำหรับผู้เชี่ยวชาญลายนิ้วมือ

พ.ศ.2548 ตำรวจสากลเก็บข้อมูลลายพิมพ์นิ้วมือ Automated Identification System กว่า 50,000 ชุด สำหรับบันทึกอาชญากรที่สำคัญระหว่างประเทศสมาชิก 184 กว่าประเทศ พ.ศ.2552 พื้นที่เก็บข้อมูลลายนิ้วมือ AFIS Tenprint ใหญ่ที่สุดในอเมริกามีกว่า 54 ล้าน ที่บันทึกลายพิมพ์นิ้วมือของอาชญากรไว้ในคอมพิวเตอร์ และยังขยายไปถึงการบันทึกใบหน้าและม่านตา

ส่วนในประเทศไทยได้มีการพัฒนาการของการใช้ลายนิ้วมืองตั้งแต่นั้น พ.ศ.2444 ได้มีการก่อตั้งกองพิมพ์ลายนิ้วมือขึ้นเป็นครั้งแรกโดยกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ เป็นผู้ให้กำเนิด “กองลาย

พิมพ์นิ้วมือ” ในกองลหุโทษ เนื่องจากว่า การมีบทบัญญัติเรื่องการเพิ่มโทษสำหรับผู้กระทำผิดที่ไม่เจ็ดหลักจะไม่มีคำหิรบุพพรณที่จะประกอบเป็นหลักฐานได้คิเท่าลายพิมพ์นิ้วมือของมนุษย์

ในปัจจุบันลายพิมพ์นิ้วมือได้มีการเก็บไว้เป็นเอกสารหลักฐาน หรือที่เรียกว่า “แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ” โดยจะเก็บไว้ในส่วนงานของระบบฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร ซึ่งข้อมูลในส่วนนี้จะถูกจัดเก็บไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อสะดวกต่อการเรียกหรือนำมาใช้งาน

2.1.2 อาชญาวិทยา

การวิจัยครั้งนี้นอกจากจะทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของลายนิ้วมือที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ในการพิจารณาถึงสาเหตุของการกระทำผิดเพื่อเป็นประโยชน์ในการเฝ้าระวังหรือคิดตามไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ ดังนั้นในการวิเคราะห์หรือพิจารณาถึงสาเหตุในการกระทำผิดนั้น จะต้องมีการนำความรู้ในด้านสังคมศาสตร์มาประกอบ นั่นคือความรู้ในทาง “อาชญาวิทยา”

อาชญากรมถือเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง ดังนั้นในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นจำเป็นต้องใช้ความรู้ในทางสังคมศาสตร์มาประกอบ ทั้งนี้เพราะอาชญาวิทยาเป็นศาสตร์ทั้งทางวิทยาศาสตร์ (นิติวิทยาศาสตร์) และสังคมศาสตร์ที่สามารถอธิบายการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์ดังกล่าวได้เป็นอย่างดี เนื่องจากอาชญาวิทยาในทางวิทยาศาสตร์สังคมเป็นการศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุปัจจัยในการก่อให้เกิดอาชญากรม ดังนั้นเมื่อนิติวิทยาศาสตร์เป็นความรู้ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพิสูจน์การกระทำผิดและผู้กระทำผิดแล้ว อาชญาวิทยาก็เป็นศาสตร์ที่ช่วยให้เข้าใจถึงสาเหตุของพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้กระทำผิด ด้วยเหตุนี้เองจึงถึงไม่ได้เลยที่การศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิดซ้ำจะมองข้ามการวิเคราะห์ไปถึงเหตุปัจจัยใดๆที่ส่งผลต่อพฤติกรรมดังกล่าว

ในงานวิจัยนี้จะให้ความสนใจกับผู้กระทำผิดที่กระทำผิดซ้ำ และผู้กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรมไว้เหนือ ทั้งนี้เพื่อประกอบความเข้าใจในการพิจารณาถึงสาเหตุของพฤติกรรมดังกล่าว เราจะต้องทำความเข้าใจลักษณะโดยพื้นฐานเกี่ยวกับการกระทำผิดนั้นๆคือ

1. การกระทำผิดซ้ำ

ในทางอาชญาวิทยาได้มีการจำแนกผู้กระทำผิดเป็น 3 ประเภทคือ อาชญากร โดยนิสัยเคยชิน อาชญากร โดยสถานการณ์ และอาชญากร โดยอารมณ์หึงหวง ในการวิจัยครั้งนี้จะมุ่งให้ความสนใจในอาชญากร โดยนิสัยเคยชินซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นอันตรายต่อสังคม เนื่องจากอาชญากรประเภทนี้มักจะกระทำผิดเกือบตลอดเวลา กระทำผิดซ้ำซาก หรือกระทำผิดอย่างเป็นอาริพ (มิจนาชิพ) ซึ่งการกระทำผิดนั้นอาจได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ แต่อย่างไร

ก็ตามในผู้ที่กระทำผิดซ้ำนั้นเรายังพบผู้กระทำผิดที่เป็นความผิดเล็กๆ น้อยๆ เช่น การฝ่าฝืนกฎจราจร คนเร่ร่อน เป็นต้น ดังนั้นในการศึกษาเกี่ยวกับกระทำผิดซ้ำจะต้องทำการศึกษาไปถึงลักษณะของการกระทำผิดนั้นๆ ด้วย

2. การกระทำผิดในรูปแบบอาชญากรรมไร้เหยื่อ

การแบ่งประเภทของอาชญากรรมสามารถแบ่งได้หลายรูปแบบโดยใช้เกณฑ์การแบ่งที่แตกต่างกันออกไป แต่สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้ให้ความสนใจในการใช้ผู้เสียหาย หรือเหยื่อเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง โดยจะสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ อาชญากรรมมีเหยื่อ และอาชญากรรมไร้เหยื่อ ซึ่งได้ให้ความสนใจในส่วนของอาชญากรรมไร้เหยื่อ เนื่องจากอาชญากรรมไร้เหยื่อเป็นการกระทำผิดที่ไม่มีผู้เสียหาย หรือเป็นการกระทำผิดที่ส่งผลกับตนเอง จึงสะท้อนให้เห็นว่าผู้กระทำผิดในลักษณะนี้อาจมีลักษณะพื้นฐานเหมือนกับคนทั่วไป เนื่องจากไม่ได้มีเจตนาในการทำร้าย หรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ตัวอย่างเช่น ผู้เสพยาเสพติด หญิงขายบริการ

2.1.3 การกระทำความผิด

การกระทำความผิดในทางอาญานั้น ในทางสังคมศาสตร์ถือเป็นการกระทำที่ผิดไปจากบรรทัดฐานที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือละเมิดต่อสิ่งที่เรียกว่า “กฎหมาย” ดังนั้นผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายที่ถูกตราขึ้นมาก็ไม่สามารถลดปัญหาของอาชญากรรมในประเทศไทยที่ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากความหละหลวม หรือช่องโหว่ของกฎหมาย หรือการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด

ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาถึงการกระทำผิดในส่วนที่เป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา คือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด รวมไปถึงความผิดในรูปแบบของอาชญากรรมไร้เหยื่อ เช่น การจับข่มขืนเมีย การเล่นพนัน เป็นต้น

ดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ถึงสถิติของจำนวนผู้ต้องราชทัณฑ์ที่เพิ่มสูงขึ้น รวมไปถึงการกระทำผิดซ้ำที่เกิดขึ้นและยังคงมีแนวโน้มในทิศทางที่สูงขึ้น เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของข้อกฎหมาย แม้ว่าจะมีการเพิ่มโทษผู้กระทำผิดซ้ำไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแล้วก็ตาม ซึ่งการเพิ่มโทษแบ่งได้เป็น 2 กรณีคือ

1. การเพิ่มโทษ 1 ใน 3 ตามมาตรา 92 บัญญัติว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใดๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ให้ภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดหลัง” จากบทบัญญัติดังกล่าวแยกพิจารณาได้ว่า

- 1) เป็นผู้ที่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ซึ่งหมายถึงผู้นั้นจะต้องเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกและถูกบังคับคดีโทษนั้นจริงๆ หากเป็นแต่เพียงศาลในคดีก่อนรอกการลงโทษจำคุกไว้ ก็ไม่เข้าองค์ประกอบกฎหมาย ไม่อาจเพิ่มโทษได้
- 2) ผู้นั้นกลับมากระทำความผิดใดๆ อีกภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ โดยความผิดที่กระทำภายหลังนี้จะเป็นความผิดอะไรก็ได้ ไม่จำเป็นต้องซ้ำความผิดเดิมกับความผิดแรก ก็เพิ่มโทษได้
2. กรณีที่สองเพิ่มโทษถึงหนึ่ง ตามมาตรา 93 บัญญัติว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่จำแนกไว้ในอนุมาตราต่อไปนี้ซ้ำในอนุมาตราเดียวกันอีก ในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาสามปีนับแต่พ้นโทษก็ดี ถ้าความผิดครั้งแรกเป็นความผิดซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุก ไม่น้อยกว่าหกเดือน หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง

การเพิ่มโทษกรณีที่สองนี้ มีหลักเกณฑ์คล้ายกับการเพิ่มโทษกรณีแรก ต่างกันตรงที่มีเงื่อนไขเพิ่มเติมจากกรณีแรกว่าความผิดครั้งแรกและครั้งหลังจะต้องเป็นความผิดซ้ำในอนุมาตราเดียวกันซึ่งแม้จะเป็นความผิดคนละฐานคนละมาตราก็เพิ่มโทษได้ นอกจากนี้ ระยะเวลาที่กลับมากระทำความผิดซ้ำจะต้องภายในเวลาสามปีนับแต่พ้นโทษ ซึ่งสั้นกว่ากรณีแรก และความผิดครั้งแรกเป็นความผิดซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหกเดือน อย่างไรก็ตาม กฎหมายตามมาตรา 94 ได้จำกัดกรอบการเพิ่มโทษไว้ว่าความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษ ดังนั้นแม้จะเข้าองค์ประกอบที่ศาลจะเพิ่มโทษได้ตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขของทั้งสองกรณีดังกล่าวข้างต้นก็ตาม แต่หากความผิดครั้งแรกหรือครั้งหลังเป็นดังข้อจำกัดข้างต้นก็ไม่อาจเพิ่มโทษได้

แม้ว่าในกระบวนการยุติธรรมจะมีการกำหนดการเพิ่มโทษดังกล่าว แต่ในตัวเองกฎหมายเองก็ยังคงมีกฎหมายลดโทษ การรอกการลงโทษ และการไม่เอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดตามแล้วแต่กรณี ยกตัวอย่างเช่น

1. มาตรา 55 ถ้าโทษจำคุกที่ผู้กระทำความผิดจะต้องรับมีกำหนด เวลาเพียงสามเดือนหรือน้อยกว่า ศาลจะกำหนดโทษจำคุกให้น้อยลงอีกก็ได้ หรือถ้าโทษจำคุกที่ผู้กระทำความผิดจะต้องรับมีกำหนดเวลา เพียงสามเดือน หรือน้อยกว่าและมีโทษปรับด้วย ศาลจะกำหนดโทษ จำคุกให้น้อยลง หรือจะยกโทษจำคุกเสีย คงให้ปรับแต่อย่างเดียวก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	
ห้องสมุดงานวิจัย	
วันที่.....	20 S.O. 2554
เลขทะเบียน.....	242873
เลขเรียกหนังสือ.....	

2. มาตรา 56 ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาล จะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมา ก่อนหรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความ ผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ เมื่อศาลได้คำนึง ถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัยอาชีพและสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือเหตุอื่นอันควรปรานีแล้ว เห็นเป็นการสมควรศาลจะพิพากษาว่า ผู้นั้นมีความผิดแต่รอการกำหนดโทษไว้ หรือกำหนดโทษแต่รอการ ลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสผู้นั้นกลับตัวภายในระยะเวลา ที่ศาลจะได้กำหนด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดย จะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้

เงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิดนั้น ศาลอาจกำหนดข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้

- (1) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือหรือดักเตือนตาม ที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติ และการประกอบอาชีพหรือจัดให้ กระทำกิจกรรมบริการสังคม หรือสาธารณประโยชน์ตามที่ เจ้า พนักงานและผู้กระทำความผิดเห็นสมควร
- (2) ให้ฝึกหัดหรือทำงานอาชีพอันเป็นกิจจะลักษณะ
- (3) ให้ละเว้นการคบหาสมาคมหรือการประพฤติใดอันอาจนำไป สู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันอีก
- (4) ให้ไปรับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้โทษ ความ บกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด
- (5) เงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเพื่อแก้ไข ฟื้นฟูหรือป้องกันมิให้ ผู้กระทำความผิดกระทำหรือมีโอกาสดำเนินการกระทำความผิดขึ้นอีก

เงื่อนไขตามที่ศาลได้กำหนดตามความในวรรคก่อนนั้น ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาลตามคำขอของผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดย ชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น พนักงานอัยการหรือเจ้า พนักงานว่า พฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องแก่การควบคุมความประพฤติของผู้ กระทำความผิดได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจ แก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อหนึ่งข้อใดเสียก็ได้ หรือจะกำหนด เงื่อนไขข้อใด ตามที่กล่าวในวรรคก่อนที่ศาลยังมิได้กำหนดไว้ เพิ่มเติมขึ้นอีกก็ได้

3. มาตรา 57 เมื่อความปรากฏแก่ศาลเอง หรือความปรากฏตาม คำแถลงของพนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงานว่า ผู้กระทำความผิด ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังที่ศาลกำหนด

- ตาม มาตรา 56 ศาลอาจ คัดเลือกผู้กระทำความผิดหรือจะกำหนดการลงโทษที่ยังไม่ได้กำหนดหรือลงโทษซึ่งรอไว้นั้นก็ได้
4. มาตรา 58 เมื่อความปรากฏแก่ศาลเอง หรือความปรากฏตาม คำแถลงของโจทก์หรือเจ้าพนักงานว่า ภายในเวลาที่ศาลกำหนดตาม มาตรา 56 ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาได้กระทำความผิดอันมิใช่ความผิด ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และศาลพิพากษาให้ ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดนั้น ให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังกำหนด โทษ ที่รอการกำหนดไว้ในคดีก่อนบวกเข้ากับโทษในคดีหลัง หรือโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลัง แล้วแต่กรณีแต่ถ้าภายในเวลาที่ศาลได้กำหนดตาม มาตรา 56 ผู้นั้นมิได้กระ ทำความผิดดังกล่าวมาในวรรคแรก ให้ผู้นั้นพ้นจากการที่จะถูก กำหนดโทษหรือถูกลงโทษในคดีนั้น แล้วแต่กรณี
 5. มาตรา 65 ผู้ใดกระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้เพราะมีจิตบกพร่อง โรคจิตหรือ จิตฟั่นเฟือนผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้นแต่ถ้าผู้กระทำความผิดยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยัง สามารถบังคับตนเองได้บ้าง ผู้นั้นต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น แต่ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิด นั้นเพียงใดก็ได้
 6. มาตรา 66 ความมีนเมาเพราะเสพสุราหรือสิ่งเมาอย่างอื่นจะ ยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัวตาม มาตรา 65 ไม่ได้ เว้นแต่ความมีนเมานั้น จะได้เกิดโดยผู้เสพไม่ว่าสิ่งนั้นจะทำให้มีนเมา หรือได้เสพโดย ถูกขืนใจให้เสพและได้กระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ ผู้กระทำความผิดจึงจะ ได้รับยก เว้นโทษสำหรับความผิดนั้นแต่ถ้าผู้นั้นยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยังสามารถบังคับตนเองได้บ้าง ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่ กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้
 7. มาตรา 67 ผู้ใดกระทำความผิดด้วยความจำเป็น
 - (1) เพราะอยู่ในที่บังคับ หรือภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ หรือ
 - (2) เพราะเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นพ้นจากภยันตรายที่ใกล้จะถึง และไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้น โดยวิธีอื่นใดได้ เมื่อภยันตรายนั้นตน มิได้ก่อให้เกิดขึ้นเพราะความผิดของตน ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นการเกิดสมควรแต่เหตุแล้ว ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ
 8. มาตรา 68 ผู้ใดจำเป็นต้องกระทำการใดเพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือของผู้อื่น ให้พ้นภยันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อ กฎหมายและเป็นภยันตรายที่ใกล้จะ

- ถึง ถ้าได้กระทำพอสมควร แก่เหตุ การกระทำนั้นเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้น ไม่มีความผิด
9. มาตรา 69 ในกรณีที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 67 และ มาตรา 68 นั้น ถ้าผู้กระทำได้กระทำไปเกินสมควรแก่เหตุ หรือเกินกว่ากรณีแห่ง ความจำเป็นหรือเกินกว่ากรณีแห่งการ จำต้องกระทำเพื่อป้องกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิด นั้น เพียงใดก็ได้แต่ถ้าการกระทำนั้นเกิดขึ้นจากความตื่นเต้น ความ ตกใจหรือความ กลัว ศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำก็ได้
 10. มาตรา 70 ผู้ใดกระทำตามคำสั่งของเจ้านักงาน แม้คำสั่งนั้นจะมีชอบด้วยกฎหมาย ถ้า ผู้กระทำมีหน้าที่หรือเชื่อโดยสุจริตว่ามีหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ เว้น แต่จะรู้ว่าคำสั่งนั้นเป็นคำสั่ง ซึ่งมีชอบด้วยกฎหมาย
 11. มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้น ไม่ต้องรับโทษให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วย การนั้น
 12. มาตรา 75 ผู้ใดอายุกว่าสิบห้าปีแต่ต่ำกว่าสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็น ความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะ ควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษา ลงโทษก็ให้จัดการตาม มาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลด มาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง
 13. มาตรา 76 ผู้ใดอายุตั้งแต่สิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติ เป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้

จากข้อกำหนดของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้เห็นได้ว่าบทลงโทษของผู้กระทำผิด เบาลงจนส่งผลให้เกิดความไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิดและไม่มีความรู้สึกในการกระทำผิด ซ้ำอีก อีกทั้งการได้รับลดหย่อนโทษนั้นยังส่งผลให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสในการกระทำผิดซ้ำอีก โดยเฉพาะในรายที่ทำความผิดซึ่งมีโทษไม่ร้ายแรง เช่น จำคุกไม่เกิน 3 ปี ซึ่งเป็นคดีที่นำไปสู่การ พิจารณาของศาลแขวง

นอกจากการกำหนดกฎหมายลดโทษ การรอกการลงโทษ และการไม่เอาโทษแก่ผู้กระทำผิด แล้ว ลักษณะของการปฏิบัติงานของตำรวจในการดำเนินคดียังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการ กระทำผิดซ้ำ จากการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้กระทำผิดซ้ำ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความบกพร่อง

ของกระบวนการยุติธรรมและระบบเรือนจำ แม้ว่ากระบวนการดังกล่าวจะมีการกำหนดบทลงโทษที่เพิ่มความรุนแรงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายการเพิ่มโทษของผู้กระทำผิดซ้ำก็ไม่สามารถนำมาใช้ในทางปฏิบัติได้ดีเท่าที่ควร เนื่องจากการปฏิบัติงานที่หละหลวมของเจ้าหน้าที่คือ ในการดำเนินคดีจะต้องมีการสืบสวนหรือค้นประวัติของผู้ต้องหาในระบบฐานข้อมูลประวัติอาชญากรเพื่อให้ทราบว่าผู้ต้องหานั้นเคยกระทำความผิดหรือเคยมีคดีต้องโทษมาก่อนหรือไม่ เพื่อนำไปสู่การขอเพิ่มโทษบุคคลดังกล่าว แต่ในทางปฏิบัติจริงแล้วระบบฐานข้อมูลประวัติอาชญากรยังไม่สามารถเป็นประโยชน์ในการเพิ่มโทษได้เท่าที่ควร อาจมีผลมาจากการที่ไม่มีการตรวจสอบประวัติของผู้ต้องหาในการกระทำผิดที่ต่างพื้นที่จากความผิดก่อนหน้านี้

นอกจากนี้มาตรการในการป้องกันปราบปรามการกระทำผิดซ้ำยังได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ มีหน้าที่รับผิดชอบในการแจ้งประวัติของบุคคลที่พ้นโทษไปยังสถานีตำรวจท้องที่ได้ทราบเพื่อรวบรวมข้อมูลไว้เป็นฐานข้อมูลในการสืบสวน และเฝ้าติดตามเพื่อเฝ้าระวังการกระทำผิดซ้ำภายในระยะเวลา 5 ปี อย่างไรก็ตามแม้มาตรการดังกล่าวจะได้กำหนดขึ้น แต่ในทางปฏิบัติแล้วเราสามารถเห็นผลของมาตรการเหล่านี้ได้จากจำนวนของผู้กระทำผิดซ้ำที่ยังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้น

2.2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาถึงการกระผิข้ำนั้ ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในส่วนที่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิข้ำนั้เพื่อการแก้ไขและป้องกันการกระทำผิข้ำนั้ในอนาคคของบุคคลนั้นๆ โดยมีได้มีผู้ใดที่คำนึงถึงเหตุเบื่องลึข้ำนั้เป็นปัจจัยที่เกิดจากตัวบุคคลนั้นๆเอง รูปแบบลายนิ้วมือเป็นสิ่งที่อาจสามารถนำพาไปสู่การวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลได้กระทำขึ้น ในต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือและการกระทำผิข้ำนั้หรือการละเมิดกฎหมายเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิข้ำนั้และบุคคลทั่วไป แต่จากการค้นคว้าเอกสารที่ผ่านมายังไม่พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบลายนิ้วมือในผู้ที่กระทำผิข้ำนั้ ทั้งในต่างประเทศและประเทศไทยเอง ดังนั้นเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจึงสามารถนำมาแสดงให้เห็นได้เฉพาะส่วนที่เป็นรูปแบบลายนิ้วมือและซึ่งสัมพันธ์กับตัวแปรบางอย่างที่นักวิจัยมุ่งศึกษาเท่านั้น ดังนี้

Gustavson et al. (2537) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบลายนิ้วมือเพื่อใช้วิเคราะห์ถึงพฤติกรรม โดยเปรียบเทียบผู้ที่กระทำผิข้ำนั้ทางเพศกับผู้กระทำผิข้ำนั้ทางกฎหมายในฐานะอื่นๆ และบุคคลทั่วไปซึ่งใช้ประชากรในประเทศสวีเดนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา จากการศึกษาพบว่ารูปแบบลายนิ้วมือของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิข้ำนั้ทางเพศมีรูปแบบเป็นกันหอยจำนวนมากและมีมัดหวายปิดก้อยในจำนวนน้อย นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิข้ำนั้ทางเพศมีความแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิข้ำนั้ทางกฎหมายในฐานะอื่นและคนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ ที่ $p < 0.001$ ในขณะที่รูปแบบลายนิ้วมือของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิข้ำนั้ทางกฎหมายในฐานะอื่นที่ไม่ใช่ความผิข้ำนั้ทางเพศกลับไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลทั่วไป ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับการศึกษาก่อนหน้า โดยอ้างถึงงานของ Bugge and Poll (1938) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิข้ำนั้ในเดนมาร์กและเยอรมัน ว่ามีความแตกต่างเนื่องจากในการศึกษานั้นได้พบรูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยในผู้กระทำผิข้ำนั้ทางเพศน้อยกว่าผู้ที่ไม่ได้กระทำผิข้ำนั้

ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่สามารถนำรูปแบบลายนิ้วมือมาวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิข้ำนั้ เมื่อใช้ค่าสถิติ Predictive Value ทำให้เห็นว่าโอกาสในการพบรูปแบบลายนิ้วมือแบบมัดหวายปิดก้อย จะเป็นผู้กระทำผิข้ำนั้ในฐานะความผิข้ำนั้ทั่วไป มากกว่าผู้กระทำผิข้ำนั้ในฐานะความผิข้ำนั้ทางเพศ

สมทรง ณ นครและคณะ (2547) ได้ทำการศึกษาถึงรูปแบบลายนิ้วมือของคนไทยที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 865 คน (ชาย 385 คน หญิง 480 คน) เมื่อ

จำแนกรูปแบบลายนิ้วมือเป็น 2 แบบคือ แบบกันหอย และไม่กันหอย พบว่าเพศชายมีรูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยบนนิ้วหัวแม่มือ นิ้วนา และนิ้วก้อย เป็นสัดส่วนที่มากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อจำแนกรูปแบบลายนิ้วมือออกเป็น 4 แบบคือ แบบกันหอย แบบมัดหอย ปัดก้อย แบบมัดหอยปัดหัว และแบบโค้ง พบว่าเพศชายมีรูปแบบลายนิ้วมือเป็นแบบกันหอยมากที่สุด ในขณะที่เพศหญิงมีรูปแบบลายนิ้วมือเป็นแบบมัดหอยปัดก้อยมากที่สุด และเมื่อวิเคราะห์รูปแบบลายนิ้วมือของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่ามีรูปแบบลายนิ้วมือที่เป็นแบบมัดหอยปัดก้อยรองลงมาคือแบบกันหอย แบบมัดหอยปัดหัว และแบบโค้ง ตามลำดับ ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการศึกษาก่อนหน้าที่เป็นการศึกษาในาร่อง นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบลายนิ้วมือที่จำแนกตามระบบ Galton ของคนไทยนั้นมีลักษณะใกล้เคียงกับคนญี่ปุ่นและคนเกาหลี แต่มีรูปแบบที่แตกต่างกับคนยุโรป

เบญจวรรณ สารเรือง (2550) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบลายนิ้วมือและจำนวนเส้นของลายนิ้วมือในบุคคลที่เป็นฝาแฝด โดยเลือกฝาแฝด 100 คู่ จากฝาแฝด 200 คู่ โดยมีอายุเฉลี่ยที่ 11-15 ปี จากการศึกษาพบว่า รูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยเป็นแบบลายนิ้วมือที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่าง โดยที่บุคคลที่เป็นฝาแฝดนั้นจะมีรูปแบบลายนิ้วมือที่ตรงกัน 7-9 นิ้วโดยเฉลี่ย และในส่วนของจำนวนเส้นบนนิ้วฝ่าเท้าที่เป็นเพศเดียวกันมีผลต่าง 0-3 เส้น เมื่อทำการวิเคราะห์ในเชิงสถิติแล้ว จะเห็นว่าลายนิ้วมือของฝาแฝดมีรูปแบบลายนิ้วมือที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ความน่าจะเป็น น้อยกว่า 0.05 และในฝาแฝดที่มีรูปแบบลายนิ้วมือที่เหมือนกันนั้น จำนวนเส้นของลายนิ้วมือมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ความน่าจะเป็นน้อยกว่า 0.05

Tarca (2550) ได้ทำการศึกษาลายเส้นผิวหนังในเด็กและเยาวชนที่ได้มีการกระทำความผิด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 16-26 ปี จำนวน 105 คน โดยที่เด็กเหล่านี้ได้ก่อคดีตั้งแต่การเป็นโจรขโมยของเล็กน้อยๆ การปล้นไปจนถึงการเป็นฆาตกร จากการนำลายพิมพ์นิ้วมือของกลุ่มตัวอย่างเด็กในสถานพินิจมาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างของผู้ที่มีอาการผิดปกติทางสมอง และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนปกติ พบว่าเด็กในสถานพินิจมีรูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยมาก โดยเฉพาะในนิ้วหัวแม่มือและนิ้วนา มือขวา ในขณะที่พบรูปแบบลายนิ้วมือแบบมัดหอยในคนปกติ โดยเฉพาะในนิ้วก้อยมือซ้ายและมือขวา

สมทรง ณ นครและคณะ(2552) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบลายนิ้วมือและพหุปัญญาด้านตรรกะของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะพบรูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอย และมัดหลายปัดก้อย โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมโอลิมปิกวิชาการ จำนวน 72 คน เพศชาย 43 คน และเพศหญิง 29 คน พบรูปแบบลายนิ้วมือเป็นแบบกันหอย มัดหอยปัดก้อย มัดหอยปัดหัว และโค้งราบ ตามลำดับ โดยในกลุ่มตัวอย่างนี้พบรูปแบบลายนิ้วมือแบบมัดหอย

ปิดก้อยมากที่สุดในวันก้อยด้านซ้าย เมื่อพิจารณาในเชิงสถิติแล้วจะพบว่า รูปแบบลายนิ้วมือแบบกันหอยบนนิ้วกลางด้านขวา สามารถเป็นตัวบ่งบอกถึงพหุปัญญาด้านตรรกะได้

อรอนงค์ วงศ์วิริยากร (2552) ได้ทำการศึกษารูปแบบลายนิ้วมือของบุคคลในครอบครัวในแต่ละภูมิภาค เพื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตร โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 277 คน จาก 75 ครอบครัว พบว่ารูปแบบลายนิ้วมือของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.05$ และเมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตรนั้นพบว่าบุตรมีรูปแบบลายนิ้วมือที่สัมพันธ์กับมารดามากกว่าบิดา

ศิริพร เพ็ญเพียร (2553) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือกับฐานความผิดทางอาญา โดยแบ่งเป็น 4 ฐานความผิด ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ทรัพย์ ชีวิต และร่างกาย และยังได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายในเรือนจำกลางเชียงใหม่กับนักศึกษาชาย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่อีกด้วย จากการศึกษาพบว่ารูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ $p < 0.01$ เมื่อเทียบกับนักศึกษาชาย และในส่วนของการความสัมพันธ์กับฐานความผิดทางอาญานั้นพบว่า รูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายในฐานความผิดทางอาญาทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อทำการพิจารณา รูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายในแต่ละฐานความผิดพบว่า รูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายที่มีความผิดเกี่ยวกับเพศและชีวิต รูปแบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องขังชายที่มีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่ารูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้งสามารถนำมาใช้ในการพิจารณาคดีบุคคลได้มากกว่ารูปแบบลายนิ้วมือแบบอื่น โดยการใช้ค่า Predictive Value เป็นสถิติทดสอบ คือการไม่พบรูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้ง อาจคาดได้ว่าไม่มีโอกาสเป็นอาชญากรร้อยละ 97.87

สำหรับในส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำในประเทศไทยเป็นการที่ผู้วิจัยได้มุ่งถึงประเด็นความเกี่ยวข้องในตัวแปรต่างๆดังนี้

เกษวรงค์ จิณะแสน (2541) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน โดยใช้การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 10 คน พบว่าปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำนั้นคือ ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ครอบครัว ระดับการศึกษา ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และปัจจัยทางสภาพแวดล้อม

ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และอุนิษา เลิศโตมรสกุล (2553) ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลหรือสามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ โดยใช้ตัวแปรหรือปัจจัยทางทฤษฎีอาชญาวิทยาวิเคราะห์ พบว่ากลุ่มตัวแปรส่วนบุคคล หรือระดับบุคคล (Individual Level Factor) ได้แก่ การควบคุมตัวเอง (Self-Control) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดที่มี

อำนาจในการทำนaylorกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับทรัพย์สินในเด็กและเยาวชน โดยที่กลุ่มตัวแปรทางด้านความผูกพันทางสังคม (Social Bond Factor) เป็นปัจจัยที่รองลงมา

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องจะเห็นว่าปัจจัยหรือตัวแปรที่มีอิทธิพลกับการกระทำของบุคคลนั้น อาจเกิดขึ้นจากสังคม สภาพแวดล้อม รวมไปถึงพันธุกรรม ดังนั้นรูปแบบลายนิ้วมือซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดจากอิทธิพลร่วมทางพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมนั้น อาจสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับการกระทำผิด

2.3 สมมติฐาน

- 2.3.1 รูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดซ้ำมีความแตกต่างจากรูปแบบลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดครั้งแรก
- 2.3.2 รูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดซ้ำในความผิดฐานเดิมมีความแตกต่างจากรูปแบบลายนิ้วมือจากผู้กระทำผิดซ้ำในฐานความผิดที่แตกต่างจากเดิม
- 2.3.3 รูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไร้เหยื่อไม่มีความแตกต่างจากรูปแบบลายนิ้วมือของคนทั่วไป